

OPISI RADOVA I BIOGRAFIJE AUTORA

Ida Blažičko i Alex Brajković, *A-létheia*, instalacija, d: 4 m, 2020.

Djelo naziva *A-létheia* (starogrč. *istina*; sastoji se od prefiksa *a* - koji negira element *léth, léthe* zaborav) osmislili smo kao ambisoničnu svjetlosno-zvučnu skulpturu prilagođenu prostoru izlaganja. Sastavni dio djela je algoritmična kompozicija koja koristi podatke s prvog cjelovitog popisa vukovarskih žrtava iz Domovinskog rata - imena i prezimena koje su prikupili vukovarski franjevci (prema dosadašnjim saznanjima, premda nažalost to nije konačan broj žrtava, te ga možda nikada nećemo saznati). Algoritam ekstrahira podatke iz imena i prezimena svakog stradalog pojedinca - broj slova, abecedni red te ih raspoređuje u četiri glasova: sopran, alt, tenor i bas. Broj slova u njihovim imenima i prezimenima određuje visinu i trajanje stvorene note. Sva četiri glasa istovremeno mijenjaju tok kompozicije – gustoću ritmova svake pojedine dionice. Riječ je o generativnoj kompoziciji koja konstantno stvara nove melodije, harmonije, ritmove i glazbene boje. Posjetitelji izložbe su aktivni sudionici glazbenog doživljaja tako da pokretima, dodiranjem upotpunjuju generativnu kompoziciju i aktivno sudjeluju u njoj krećući se kroz prozirnu skulpturu sastavljenu od tankih i nježnih, ali uspravnih metalnih elemenata. Tako se prožimaju prošlost i sadašnjost, a glazbi je dana uloga da apstraktnim, ali univerzalnim jezikom najizravnije dotiče naše emocije, motoriku i misli. Na poetičan i dostojanstven način, čistoćom glazbe, odaje se pijetet svim tragično stradalim žrtvama. Uz samo djelo posjetitelji izložbe mogu uživo svjedočiti stvaranju glazbe prikazom imena te pratiti unutrašnje radove algoritma.

Ida Blažičko i Alex Brajković

Alex Brajković (1992.), porečki *sound artist* s nizozemskom adresom, diplomirao je jazz bubanj na Konzervatoriju Arrigo Pedrollo u Vicenzi, Italija. Magistrirao je 2018. na Konzervatoriju u Amsterdamu, smjer elektronska glazba (Live-Electronics). Član je raznih ansambala: Amsterdam Modern Orchestra (AM.OK), Ochre River (s Marcelom Wierckxom) i dua sa STEIMovim Frankom Baldéom (Studio Voor Electro-Instrumentale Muziek). S izraelskim *sound* dizajnerom Tomerom Baruchom stvara filmsku glazbu (*Metropolis*, Fritza Langa). Održao je gostujuće predavanje na amsterdamskom Konzervatoriju s temom *Controlling live electronics while playing the drum set*. Umjetnički je direktor Live Electronics Festivala u Poreču, jedan od organizatora Live-Electronics seminara u Grožnjanu, član interdisciplinarnog kreativnog tima (Luka Batista (SLO), Ida Blažičko (HR) i Filip Merčep (HR)) na projektu *Suvremeni zvukovi dubrovačke baštine* koji se bavi multimedijском interpretacijom dubrovačke baštine u smislu ambijentalnih skulptura u interakciji sa zvukom i svjetlom.

Ida Blažičko (Zagreb, 1985.) diplomirala je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2007. godine, a tijekom studija boravila je na Indiana University of Pennsylvania. Na Kineskoj akademiji umjetnosti u Hangzhou doktorirala je s disertacijom *Održiva javna umjetnost: ponovno stvaranje urbanog okoliša* (2012.). Ida Blažičko prisutna je na hrvatskoj umjetničkoj sceni od 2006. godine. U javnim prostorima realizirala je skulpture od čelika *Vjetar* (Shanghai, 2011.), *Vjetar II* (Nacionalni park močvara Xixi, Hangzhou, 2012.) i *Kakva tišina – u pećinu ponire zrika cikada* (San Vito al Tagliamento, Italija, 2017.). Jedinstvom monumentalnih dimenzija, krhkih materijala i biomorfne motivike u direktnom perceptualnom odnosu s promatračem pružaju dojam plemenite i dostojanstvene efemernosti koji autorica potencira ili nadograđuje, povezujući ih umjesto naslova ili objašnjenja s poetskim slikama haiku poezije. Na Akademiji likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu doktorirala je

s disertacijom *Biomimetika u službi umjetnosti* (2016.). Tijekom 2017. boravi na umjetničkoj rezidenciji Cité Internationale des Arts u Parizu te izlaže ambijentalnu skulpturu *Blossoms* u javnom prostoru grada. Godine 2018. skulptura *Val* uvrštena je u zbirku Fondacije Ado Furlan (Pordenone, Italija). U okviru Bijenala suvremene tekstilne umjetnosti Contextile, u srpnju i kolovozu 2018. umjetnički je boravila u portugalskom gradu Guimarães te realizirala prostorno specifičnu skulpturu temeljenu na bogatoj kulturno-povijesnoj i etnografskoj baštini te suvremenom kontekstu. Idini glavni istraživački interesi uključuju ono što se događa u preklapajućim područjima gdje možemo zamagliti granice i upotrijebiti biomimetiku kao umjetnički alat te ponuditi rješenja za probleme u okolišu. Docentica je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti, dopredsjednica Hrvatskog društva likovnih umjetnika (HDLU) u Zagrebu i gostujuća profesorica na Kineskoj akademiji umjetnosti u Hangzhou.

Vjeran Hrpka, *Vukovar in situ*, mokre kolodijske ploče na metalnoj podlozi, 76 x 360 cm, 2020.

Sjećanje je vrlo individualna i subjektivna tvorevina, podložna emotivnoj destrukciji, ali i ponovnoj rekonstrukciji. Svatko sam za sebe gradi svoju mapu, svoj pejzaž emocija koje, uz vizualnu komponentu minulog događaja, ostavljaju trag. S vremenskim odmakom taj se trag neminovno mijenja, preispituje i preoblikuje često uvjetovan nesvjesnim, ponekad izvanjskim ili sasvim intimnim, utjecajima, a sjećanje dobije neke nove dimenzije... *Vukovar in situ*¹ rad je koji stradanje, patnju i traumu vukovarskih branitelja i civila 1991. godine promatra kroz prizmu pejzaža emocija. Svu slojevitost tako teških i tragičnih momenata postavlja u kontekst neminovne prolaznosti, ali i čvrste postojanosti. Pogled na Dunav višeslojno je znakovit u mapiranju sjećanja jer je njegov tok blagotvoran, nježan i afirmativan prema sjećanju kao i beskrajno suosjećajan spram žrtve. Njegova iluzija protočnosti i stalne mijene se tako skladno uklapaju u realnost čvrste i nepokorive opstojnosti kojom se Vukovar branio. Dunav i Vukovar su neodvojivi, kao i pogled na Dunav u korelaciji s emocijom i žrtvom Vukovara, emotivan povratak u prošlost i korak u budućnost. Rad *Vukovar in situ* poliptih je sastavljen od 24 fotografije izrađene u tehnici mokre kolodijske ploče na metalnoj podlozi. Izborom tehnike potencira se unikatnost trenutka, fragilnost sjećanja, ali i surovost ratne strahote. Potpuno odsustvo savršenosti (digitalne) dopušta nam intimniji pristup emotivnom prisjećanju, a naglašen taktilan, gotovo opipljiv, svjetlosni „otisak“ fragmentiranog Dunavskog pejzaža na metalnoj podlozi dodaje „vjetar u leđa“ mapiranju sjećanja na žrtve Vukovara 1991. godine. Ponovnim sklapanjem slika iz prošlosti tvorimo svoj pejzaž, svaka je fotografija neki novi segment, neki novi moment, neko novo prisjećanje, kao nježno doticanje površine Dunava i zaranjanje u tamne i mutne dubine. Svako je prisjećanje novo kao što je to Grčki filozof Heraklit definirao: „Ne možeš dva puta stupiti u istu rijeku.“

Vjeran Hrpka

Vjeran Hrpka rođen je 1972. godine u Osijeku. Diplomirao je filmsko snimanje na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu gdje je stekao zvanje akademskog snimatelja. Filmsku fotografiju potpisuje na više od 20 filmskih naslova, a filmovi koje je snimio bili su prikazani na filmskim festivalima kako u Hrvatskoj tako i u brojnim zemljama svijeta. Od 2011. radi kao umjetnički suradnik na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, a od 2014. u zvanju je docenta. Predaje kolegije iz medija fotografije, snimanja i alternativnih fotografskih procesa. Hrpka je za svoj rad više puta nagrađivan na skupnim izložbama fotografija i filmskim festivalima od kojih je najznačajnija godišnja nagrada *Nikola Tanhofer* za

---

¹ In situ [~ si'tu:] (latinski: na položaju), na prvotnome položaju, na nepromijenjenome (iskonskome) mjestu. Izraz se često upotrebljava za arheološke objekte koji su pri iskapanju pronađeni in situ, tj. na mjestu na kojem su oduvijek bili. (Izvor: Wikipedija, In situ (n.g.), URL: https://bs.wikipedia.org/wiki/In_situ)

snimateljski rad na filmu *Iza lica zrcala*. Član je Hrvatskog društva filmskih djelatnika (HDFD) i strukovne udruge – Hrvatska udruga filmskih snimatelja (HFS). Ratna zbivanja Hrpka proživljava u rodnom Osijeku, Vinkovcima i okolici gdje je na prvoj crti bojišnice proveo 8 mjeseci. S 19 godina se dragovoljno prijavljuje u novoformiranu 124. Vukovarsku brigadu. Hrvatski je branitelj.

Vladimir Novak, *Slušatelj*, instalacija, 305 x 295 x 320 cm, 2020.

Rad *Slušatelj* modularna je skulptura, izrađena uporabom željezne konstrukcije, čeličnih limova i sirove trske, koji su glavni konstruktivni elementi mojih dosadašnjih kiparskih radova iz serije *Reed works*, na čijem iskustvu temeljim i ovaj projekt.

Materija koju koristim u svojim radovima, izmještena iz svog prirodnog staništa, mrtvih rijeka, rukavaca i riječnih tokova, pamti i u sebi nosi imanentnost cikličnosti, obnovljivosti, invazivnog i otpornog karaktera. Snopovi koje koristim u izradi radova posljedica su žetve dnevnih otkosa, koji na simboličkoj razini postaju sadržajem, koji je spreman nositi breme metafore za nas same.

„Čovjek je samo trska, najslabije biće u prirodi; ali on je trska koja misli. Nije potrebno da se čitav svijet angažira da bi on bio uništen: dovoljna je samo trunka, samo kap vode da se čovjek ubije. Ali i onda kada ga svijet uništi, čovjek ostaje uzvišeniji od svog ubojice, jer on zna da umire i poznata mu je nadmoćnost koju svijet ima nad njim; a svijet, on o tome ništa ne zna.“ (Blaise Pascal, Misli)

Rad svojom predviđenom (ali modularnom) monumentalnošću provocira dijalog već pri prvom iščitavanju izrazite dihotomije materijala u procesu koji nameće kontrast snage i trajnosti naspram krhkosti i efemernosti, strukturiranog neživog naspram organskog, do nedavno živog tkiva. Upravo u dihotomiji pretjerane krhkosti materije i nadmoći snage misli leži namjera upotrebe sirove otkošene trske u skulpturalnoj artikulaciji materije koja istovremeno na vizualnoj i simboličkoj razini poistovjećujem sa sveukupnim izdahnutim dušama tijekom neumoljivog stradanja koju je Žrtva grada Vukovara 1991. godine podnijela.

Predložena glomazna struktura koja pri jednom kraju sabija i gnječi naočigled krhku, efemernu materiju, nijemo stoji pred posjetiteljima kao svojevrsni arhiv prepun opomena čija pojava p(r)oziva na svijest o cijeni najveće žrtve, žetve i smrti, zauvijek upisanih tragova koji nikada neće i ne smiju iščeznuti ili biti zaboravljeni. No ona je istovremeno nužan podsjetnik na potrebu angažiranog i strpljivog slušaoca kada se radi o dijalogu s prošlošću u cilju krajnjeg shvaćanja i prihvaćanja da su pomirenje i oprost početna i krajnja stepenica na putu prema nužnoj slobodi misli kao osnovi daljnje obnove i napretka.

Vladimir Novak

Vladimir Novak diplomirao je kiparstvo 2017. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Dobitnik je Nagrade Goranske kiparske radionice u Lokvama na 13. trijenalu hrvatskog kiparstva, HPB Grand Prix-a na 34. salonu mladih - Panoptikon te Rektorove nagrade za samostalni projekt 2015. godine. Izlagao je na više samostalnih i skupnih izložbi te boravio na rezidenciji Cité Internationale des Arts u Parizu. Radovi mu se nalaze u Fundusu ALU u Zagrebu i Galerije Antuna Augustinčića u Klanjcu, privatnim kolekcijama te kao javne plastike u Vrsaru i Bjelovaru. Uz studij kiparstva, i po završetku studija, iskustvo stječe kao asistent u ateljeu Zaric u Lausanne, radeći na svim procesima produkcije, postava izložbi i trajnih postava radova u kolekcijama i javnim prostorima. Tijekom 2018. godine predaje predmet Plastično oblikovanje u Školi primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu. Od 2019. godine djeluje kao samostalni umjetnik. Član je HDLU i HZSU. Živi i radi u Zagrebu. Svojim radovima propituje vlastito shvaćanje skulpture, arhitekture, gradnje i oblikovanja prostora uopće. Fokusirajući

se na procesualnost rada, svoje kiparske i multimedijalne prostorne instalacije izvodi u različitim tehnikama. Od upotrebe prirodnih klasičnih kiparskih materijala poput drva, metala, betona i trske kojima gradi monumentalne strukture, u posljednje vrijeme svoju praksu širi na korištenje mehaničkih elemenata i elektronike te medije videa, zvuka, fotografije i svijetla.

Stjepan Šandrk, *Fragmenti*, ulje na platnu, 300 x 150 cm, 2020.

Po svom sam habitusu slikar figurativac, usredotočen na problematiziranje svijeta umjetnosti i društvene odnose posredovane slikama, na način kako je to Guy Debord to postavio u svojoj kulturnoj knjizi *Društvo spektakla*. Ipak, tražeći polazišnu točku za rad na temu žrtve Vukovara, shvatio sam da problemu treba pristupiti s jednim posebnim odmakom i poštovanjem, imajući u vidu univerzalnu razornost ratnog stradanja. Za to je bilo potrebno pronaći vizual koji će najbolje simbolizirati minule događaje, a bez suviše naracije. Odlučio sam se za tih i mračan prizor krhotina, ratne ruševine, ono neprepoznatljivo što ostane na tlu nakon razornog granatiranja. Ta je slika komponirana dominantno u monokromatskom rasponu sivih tonova, toliko prigušena i tamna da očekujem od promatrača da zastane na trenutak da mu se oči prilagode na prizor pred kojim se našao. Sivilo je svakako važno, jer poznato je iz psihologije da ta neutralna boja odražava dojam otuđenja, dalekog sjećanja, hladnoće, usamljenosti, depresije. Naziv *Fragmenti* treba imati dvostruki sloj čitanja; s jedne strane opisuje sve one bezoblične krhotine koje u prizoru vidimo, grad koji je raspadnut i nemogućnost da se ikad više sastavi u cjelinu kakva je nekoć bila. S druge strane pojam *fragmenti* može također asociirati na afirmativan princip gradnje, jer moj rad, u svojoj formi malih platana složenih u poliptih, asociira na cigle, fragmente koji grade novi zid. Ovaj rad, dakle, funkcionira kao vizualna metafora, koja u isto vrijeme treba komemorirati tragediju i podsjećati nas da trebamo graditi novu budućnost.

Stjepan Šandrk rođen je 1984. godine u Osijeku. Diplomirao je na slikarskom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu 2006. godine u klasi profesora I. Rončevića. 2015. godine doktorirao je na istoj Akademiji (mentori: prof. I. Rončević, prof. dr. sc. B. Kragić), obranivši rad *Nijeme slike: interpretacija nestalog filma u 18 slika*. Do sada je izlagao na 20 samostalnih izložbi u Hrvatskoj i inozemstvu, uključujući one u Galeriji Bačva u Zagrebu (2017. i 2014.), Laubi u Zagrebu (2017.) Palači Zuccato u Poreču (2015.), Galeriji Dulčić Masle Pulitika u Dubrovniku (2013.) i Galeriji Kazamat u Osijeku (2011.). Skupno je izlagao na više od 50 žiriranih izložbi u Hrvatskoj i inozemstvu, uključujući 2,3,4. i 5. bijenale slikarstva u HDLU, 18. trijenale slikarstva (Plavi Salon u Zadru), 27. i 30. salon mladih u HDLU, 42. i 48. zagrebački salon u HDLU, 52. porečki anale u Poreču, izložbe T-HT nagrada 2012., *Slikarstvo kao alegorija teorije*, ESSL Award i *Potruga za stvarnošću* u MSU, Zagreb, *Gledati druge* u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu, izložbe *Known Unknowns* u Westpol, Leipzig, *Exporting Zagreb* u Narodnom muzeju u Gdansku, i *Sold Out* u Künstlerhaus Vienna. Dobitnik je nekoliko nagrada, uključujući nagradu publike THTnagrada@MSU.hr 2012., nagradu Ex aequo 22. slavonskog bijenala 2010. te nagrade Hrvatske gospodarske komore i vijeća profesora ALU za najuspješnijeg diplomanta 2006. godine. Sudjelovao je na rezidencijama Glo'Art u Lanakenu, Belgija 2014., i De/ konstrukcija slike u organizaciji HDLU u Leipzigu 2018./2019. godine. Redovni je član udruga HDLU, HZSU i MENSA. Živi i radi u Zagrebu.